

БУРЯТА

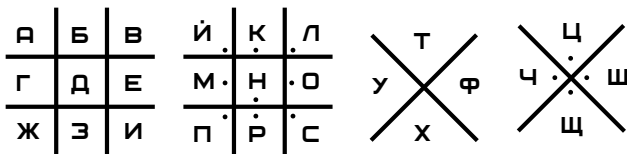

ЛИНДА СЮ ПАРК

ЕГМОНТ

Посвещавам на Ноултън, който никога не
остава без ключове.

Линда Сю Парк

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да
бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The 39 CLUES – Storm Warning*
Copyright © 2010 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, THE 39 CLUES, and associated logos are trademarks and/or registered
trademarks of Scholastic Inc.

Book design and illustration by SJI Associates, Inc.

Превод Емилия Л. Масларова
Редактор Йорданка Генчева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Абагар“ АД, Велико Търново, 2011
ISBN 978-954-27-0684-7

ГЛАВА 1

- Бахамските острови.
- Ямайка.
- Бахамските острови.
- Ямайка.

Дан стисна зъби и изскърца с тях – стисна и изскърца с Всичко в тялото си, с което можеше да го направи. Опита още веднъж:

– БА-ХАМ-СКИ-ТЕ ОС-ТРО-ВИ. Помисли само, Ейми...

– Нали *това* правя! – тросна се сестра му. – Което не важи за теб. Виж какво, ще отидем където е отишла и тя, тоест на Ямайка. Когато е живяла на Бахамските острови, дори не е била пират!

Говореха за Ан Бони, която през XVIII век се е дегизирала като мъж и е станала дързък пират. И която можеше да е сред техните предци – а можеше и да не е. В Китай Дан беше намерил миниатюра: женски портрет, отзад на който беше написано името на Ан Бони. Това беше единствената следа, по която можеха да продължат издирването.

Ейми и Дан бяха от рода Кахил. Близо половин хилядолетие хората от рода Кахил бяха сред най-влиятелните личности в света. Учени като Галилео и Мария Кюри,

художници и писатели като Винсент Ван Гог и Марк Твен, световни водачи като Наполеон и Джордж Вашингтон – списъкът беше дълъг-предълъг... и както личеше, бе твърде възможно Ан Бони също да е била от рода Кахил.

В началото на XVI век родът се разцепил на кланове и всеки от тях получил наследството на едно от децата на Гидиън и Оливия Кахил. Най-големият син Люк станал рогоначалник на клана Лусуан. Стратези, политици, предприемачи. Сестрата Катрин на клана Екатерина, новатори и изобретатели. Братът Томас на клана Томас, пътешественици, авантюристи и спортисти. И сестрата Джейн на клана Джанъс, към които се числяха творци и мечтатели. Оттогава клановете се бореха помежду си в отчаяна нагпревара да разбулят тайната как да се превърнат в най-могъщите хора на планетата.

Ейми и Дан се бяха включили в нагпреварата. Не че в началото го знаеха. След смъртта на любимата им баба Грейс завещанието ѝ бе съставено така, че да ги насочи към първия ключ – и да даде тласък на приключение, каквото те не бяха и сънували.

При това не бяха сами. И други отбори се впуснаха да издирват ключовете – отбори, готови на всичко, само и само да не допуснат Ейми и Дан да бъдат първи. Взривове, срутени пещери, опити да ги отровят, удавят, погребат живи. Във Франция, Австрия, Япония, Корея, Египет, Австралия, Южна Африка, Китай... Дан и Ейми се бяха спасили и междуременно бяха намерили госта от ценните ключове.

И пак не знаеха какво точно правят.

Сега бяха на летището в Пекин и чакаха гувернантката си Нели, която беше отишла да обмени пари.

– Ямайка е последното място, където са видели Ан Бони и са чули нещо за нея – напомни Ейми. Вече беше проучила в интернет. – Затова трябва да започнем да търсим оттам.

– Ама... – подхвана Дан, но млъкна насред изречението и се опита отчаяно да измисли как да обори доводите на сестра си.

Тя умееше да вижда цялостната картина. Дан го биваше повече в подробностите, а точно сега той беше насочил вниманието си към една конкретна подробност на Бахамските острови.

Ейми го погледна право в очите.

– Знам, Даниъл Артър Кахил, какво ти се върти в главата – заяви тя строго. – Не ставай за смях. Трябва да изпреварим другите отбори и да стигнем преди тях при следващия ключ. Нямаме време за губене по някакви си тъпи увеселителни паркове.

Дан кресна:

– Някакви си тъпи увеселителни паркове ли? Така ли си го представяш? Нищо не разбираш! «Океана» е най-големият аквапарк в света! Там има колко... сигурно сто водни пързалки! И можеш да си плуваш заедно с делфините. И да видиш морски котки и пирани!

– Ха! – посочи го победоносно сестра му. – Така си и знаех, мислиш за «Океана»!

– Е, това е последното нещо, за което ще си помислиш ти – натякна ѝ горчиво момчето. – Ама че късмет, на този свят да има само един човек, който да не умее да се забавлява, и той да ми се пада сестра. Не, чакай, взимам си гумите назад. Ти си представяш забавленията като

библиотека, която работи денонощно без почивни дни.

Очите на Ейми се разшириха от обидата.

– Н-не е ч-честно, Дан – изпелтечи тя – както винаги, когато беше разстроена.

Момчето се сгърби. Чувстваше се зле, ако обидеше Ейми, но честно казано, понякога беше неизбежно.

– Виж какво, знам, че според теб е нелогично да ходим първо на Бахамските острови. Но също и не сме сигурни, че ключът е на Ямайка.

– Така е – призна Ейми.

Дан усети, че тя омеква, и се помъчи да измисли нещо, с което да я убеди.

– Дотук намирахме всички ключове към загадката, защото, докато ги търсехме, се натъквахме на най-различни други неща, нали? На «неподходящите» места. Но ако първо не бяхме отишли на «неподходящите» места, нямаше да намерим онова, което да ни насочи към *подходящите* места и към ключовете. – Беше поруменял от усилието и опитите да ѝ обясни. – Накратко казано, оказа се, че сме направили добре, като първо сме отишли не *там*, където трябва. Ето ти ги и Бахамските острови!

Ейми прихна.

– Даваш ли си сметка какво казваш? Признаваш, че съм права за Ямайка!

Дан грейна в усмивка.

– Ти държиш да си права, аз пък държа да отида в «Океана» – оцупа я той по ръката. – Ето на това му се казва: «И Вълкът сит, и агнето цяло».

Бяха много доволни и изобщо не се сетиха, че Кабра имат вилата точно на Бахамските острови.

Свърхбогатото семейство, самото въплъщение на рода Лусиан, оглавявано от Изабел Кабра, която вече се

беше опитала да отстрани от надпреварата и Дан, и Ейми.

И която преди години беше убила майка им и баща им.

При тях гойге Нели, която, както обикновено, клатеше глава в такт на каквото си беше пуснала по айпода. Веднъж Дан беше предложил да си направи операция по присаждане на слушалките в ушите, понеже тя и бездруго не ги сваляше оттам.

– И така, деца, гишето за билети – оповести тя. После кимна одобрително. – Бахамските острови... ето на *това* му се казва живот, мой човек! Плажен шезлонг, умирам си за такива неща!

На път за касата тя се отби до тоалетната. След като се върна, им взе паспортите.

Вече бяха разиграли добре сценката: Нели се регеше на опашката и после разговаряше с човека на касата, а Дан и Ейми стояха зад нея и правеха всичко възможно да приличат на деца, тръгнали заедно с гувърнантката да погостуват малко на милите си роднини. Не напомняха на деца, непрекъснато бягащи от роднини главорези – роднини, които само се чудят как да скроят номер на Дан и Ейми и да ги убият. Каквито роднини всъщност бяха.

– Три билета до Бахамските острови – каза на касата Нели.

Докаато чакаха, Дан си провери гласовата поща. Навъси се, след като послуша малко.

– Обаждал се е Хамилтън – каза на Ейми, щом затвори.

– Какво иска?

Дан поклати глава.

– Линията беше ужасна, постоянно прекъсваше. Но... – огледа се той подозрително. – Но баща му вече е разбрал някак къде отиваме.

Ейми ахна.

– Как е възможно? Допреди колко... допреди пет минути самите *ние* не знаехме накъде ще се насочим. И единственият човек, който...

Тя млъкна и очите ѝ се разшириха.

– Докато е била в тоалетната! – възкликна Дан.

Двамата се извърнаха и се вторачиха в гърба на Нели на касата.

Ейми усети как ѝ причернява. Стисна за миг очи и си припомни, че и друг път Нели се е държала подозрително. Когато ги отвори отново, видя, че Дан изглежда точно така, както тя се чувства. Върху всеки квадратен сантиметър от лицето му се четеше болка. Дори по носа му, ако това изобщо беше възможно.

От няколко месеца двамата прекарваха с Нели повече време, отколкото с който и да е друг. «Сега вече тя за нас е не само гувернантка... сега ни е нещо като братовчедка – помисли Ейми. – Може би дори като по-голяма сестра. Как е възможно...»

– Трябва да разберем какво е намислила – заяви Дан. – Ще я притиснем в самолета, там няма къде да ходи. Но нека ти кажа какво още ми е предал Хамилтън.

Ейми погледна още веднъж притеснено Нели и се извърна към брат си.

– И така, Айзенхауър е научил, че отиваме на Бахамските острови – допълни Дан, – и Хамилтън не е разбрал

за какво точно става дума, но баща му бил споменал за някаква котка и че сме объркали всичко и не трябвало изобщо да ходим на Бахамските острови. Те отивали в Южна Каролина.

– Знае ли за портрета? За Ан Бони?

– Нямам представа. Не е споменал нищо за нея, говори само за някаква котка.

– Котка ли? Или котарак? Салагин?

– Не. Линията прекъсваше и не чух всичко, но определено не беше за Салагин. И понеже стана дума...

Той извади котарака от клетката за домашни любимци и го погали малко. Ейми усети, че брат ѝ още мисли за Нели и че се е обърнал към Салагин, за да намери малко утеха.

Котаракът се сгуши в ръцете му и измърка – единствен той от тримата беше повече от доволен.

ГЛАВА 2

Нели зяпна от изумление.

– Преотстъпвате *ми* мястото до прозореца? – Възкликна невярващо.

За миг бе смаяна от Великодушieto им, но не се поколеба, веднага се възползва от този рядък дар. Намести се на седалката и подпря глава на прозореца.

След като излетяха, Дан се пресегна и ѝ махна слушалките от ушите.

– Какви ги вършиш, мой човек? – възкликна Нели.

– Уместен въпрос – отвърна той. – *Какви ги вършиш?*

Той издърпа кабела на айпода и хвана слушалките така, че Нели да не може да ги стигне.

Ейми ги взе от него и намота старателно кабела – колкото и да замахваше с ръка, Нели не успя да се добере до тях.

– Престани – рече Ейми. – Трябва... трябва да поговорим.

Нели се притесни, но го прикри с отчаяна въздишка.

– Какво има пак? Казахте Европа, заведох ви в Европа. Казахте Япония, заведох ви там, после в Египет, Русия и... и къде ли още не, вече му изпуснах края, а сега искате на Бахамските острови и ние пътуваме натам. Какво тол-

кова имаме да обсъждаме?

Дан кръстоса сериозно ръце. За стотна от секундата на Нели ѝ се прииска да го погали по главата – с угриженото си лице той изглеждаше по-малък.

– Какво ще кажеш като начало за това – подхвана Дан. – Повечето хора чакат с месеци разрешение да отидат в Тибет, а ти го получаваш като с вълшебна пръчка. Звънваш един телефон и най-неочаквано разполагаме с единствения хеликоптер на света, който може да се качи на връх Еверест. Семейство Холт научават отнякъде, че отиваме на Бахамските острови, при положение, че знаем само ние и никои друг. А в Русия чухме на гласовата ти поща едно съобщение, в което те молеха да дадеш отчет....

Нели знаеше, че рано или късно този миг ще настъпи, и се молеше все пак да е късно.

«Е, започна се», помисли си. Дали да не отклони вниманието им... Тя тръсна глава.

– Страхотно, няма що. Зарязвам си ученето, за да ви наглеждам, напускам дори *страната*, за да тръгна заедно с вас по широкия свят и да гоня онзи, дето духа, от което майка ми и баща ми не си умират от удоволствие, хиляди благодарности, дори на няколко пъти ви спасявам кожата и сега така ли ми се отплащате?

Ейми се умърлуши. На Нели ѝ домъчня за нея. Клетото дете. Въпреки че имаше до себе си гвернантка, Ейми се бе нагърбвала с бreme, пред което щеше да се прекърши и възрастен човек.

– Не че не ти вярваме, Нели – подхвана тя. – Но господин Макинтайър ни предупреди да не се доверяваме на *никого*. А онова, което каза Дан... не виждаш ли, че изглежда госта съмнително?

«Когато играта загрубее, беж в тоалетната.» Нели разкопча колана.

– Извинете, отивам до тоалетната.

И Ейми, и Дан не се помръднаха.

– О! – възкликна тя. – Ето защо, значи, ми отстъпихте мястото до прозореца. Трябваше да се досетя.

Дан се завъртя на седалката така, че да ѝ препречи още повече пътя.

Тя прехапа устна и се загледа в скута си. В главата ѝ препускаха мисли. «Точката за поверителността в договора... още петдесет хиляди долара, ако се справя, без да им казвам. Петдесет хиляди! Но не съм и предполагала, че всичко ще се усложни толкова... и че вероятно ще става още по-лошо.»

Без да вдига поглед, усещаше, че те са вперили очи в нея. Не беше лесно да ги заблудиш.

«В такъв случай – истината. Но не цялата. Няма да им казвам за кого работя. Ще бъде достатъчно и да им хвърля малко прах в очите.»

Нели взе решение.

– Добре де – подхвана тя. – Не би трябвало да го правя, но вече не издържам. Ще ви кажа всичко – Нели натисна копчето, с което смъкна седалката, доколкото беше възможно – цели два сантиметра. – Настанявайте се удобно, малките – подкани тя. – Има да ви разказвам дълго.

Ейми изпита чувството едва ли не, че пада. Сякаш някой беше издърпал килимчето, на което стоеше, и тя бе загубила равновесие. Въпреки че седеше.

Оказваше се, че Нели, на която през всичките тези

седмици се бяха доверявали, на която бяха разчитали и с която бяха споделяли... не е такава, за каквато са я мислели.

Тя не учеше в колеж и не бе наета от леля Биатрис за тяхна гувернантка. Нищо подобно.

Току-що Нели им беше казала, че господин Макинтайър ѝ е платил, за да ги наглежда, и че през цялото време тя му е пращала отчети какво правят.

Без да се усеща, Ейми стисна Дан за ръката. Погледна го и видя, че е пребледнял и устните му са изгубили цвета си. Той не отгръпна глан.

А Нели беше още в началото.

– Всъщност ме е наела Грейс – обясни тя. – Когато е съставяла завещанието си, явно се е досещала, че ще тръгнете да издирвате ключовете към заградката. И че в другите отбори ще има възрастни хора и те ще разполагат с пари или и двете. Затова е обмислила внимателно всичко. Искала е до вас да има човек, който да ви помага по време на пътуването, който да шофира и така нататък. Каза ми, че ще издирвате следи и нищо чудно играта да загрубее. Но не ми каза и думичка в какво всъщност се забърквам – Нели поклати глава. – Ходих на цели три събеседвания. *Ужас*, само как ме разпитваше. Знаех, че съм я спечелила, когато ѝ обясних, че знам да управлявам самолет. Накрая получих работата, а Грейс каза на леля Биатрис, че ако ме уволни, няма да получи нищичко от наследството. Баба Би беше умна.

Дан се прокашля.

– Затова, значи, си се задържала толкова дълго – провлачи той бавно. – Преди теб леля Биатрис се отървяваше от гувернантките така, сякаш са хлебарки.

– *Кълна* се, не съм казвала на другите отбори абсо-

лютно нищо – увери ги Нели. – Съобщавам информацията на Макинтайър и той решава какво да прави с нея. Ето, да вземем например Бахамските острови. Да, съобщих му. Но не съм казвала нищо на семейство Холт. Явно го е направил *той* по някакви свои си причини, които обикновено не ми разяснява. Иначе имам задължението само да ви пазя.

Тишина.

– Толкова ли не разбирате? – попита Нели вече малко отчаяно. – Още от самото начало в длъжностната ми характеристика пишеше, че трябва да държи връзка с Макинтайър. Именно за това ми плащат през цялото време.

Накрая Ейми се насили да каже няколко думи.

– През цялото време ли? – прошепна тя. – През цялото време си ни лъгала, само и само да вземеш парите?

– *Не* – възрази ягосано Нели. – Наистина се хванах заради парите. Но сега...

Ейми почти не обърна внимание на недовършеното изречение, защото очите ѝ се бяха напълнили с парливи сълзи. Самата тя не можеше да каже какво точно изпитва. Гняв? Тъга? Страх? Объркване?

Отговор: Да, Всичко това накуп.

„Лъгала ни е толкова дълго, как сега да ѝ вярваме?“

Тя разкопча колана и се изправи рязко.

– Извинявай – каза с надеждата да е прозвучало хладно.

Както държеше слушалките на Нели, отиде в другия край на самолета, а Дан я следваше по петите. Там Ейми каза с призрачен шепот:

– Оттук нататък няма да допускаме да научава *както* правим – заяви Ейми.

Брат ѝ я погледна разтревожен.

– Не можем да го направим, Ейми! Имаме нужда от Нели... В смисъл, без нея... – затърси той точните думи. –

Кой ще шофира, ако не тя, кой ще... и Всичко останало?
Какво ще правим?

Стреснатото му лице беше по-красноречиво от Всички гуми. Дан всъщност казваше: „Имаме срещу себе си заговорници, крадци и убийци! Деца сме... няма да се справим сами!“

Ейми преглътна, за да разсее паниката си, и се опита да говори спокойно.

– Ще решаваме в движение. Например можем да ѝ казваме къде отиваме, но не и какво смятаме да правим, след като пристигнем, разбираш ли?

– Добре – съгласи се след дълго мълчание брат ѝ. – Ще решаваме според обстоятелствата, нали така?

Ейми си избърса с ръкав очите. Още трепереше, но това, че стоеше до Дан, донякъде засилваше решителността ѝ. „Поне сме заедно...“

– Така да бъде – отсъди тя с възможно най-нормален тон.

Нормален. Тя вече не знаеше какво всъщност означава тази дума.